

Βαγιῶνε Ζάκ. Κέρκ. Πελοπν. (Μάν.) κ.ά. ἡ πρὸ τοῦ Πά-
σχα Κυριακὴ τῶν Βαΐων ἐνθ' ἄν.: *Ἄσμ.

Βάγια βάγια τῶν Βαγιῶν | τρώμε ψάρι καὶ κολοιὸ
καὶ τὴν ἄλλη Κυριακὴ | τρώμε κόκκινο ἄβγὸ

Νίσουρ. (τὸ ἄσμ. ἐν παραλλαγαῖς καὶ ἀλλαχοῦ). Συνών.
Βαγιοκυριακὴ. 3) Κατὰ γενικ. τοῦ Βαγοῦ, ἡ πρὸ
τῆς Κυριακῆς τῶν Βαΐων ἐβδομάς Μακεδ. (Σιάτ.): Μὲ
μέρα τοῦ Βαγοῦ. Συνών. βαγιοβδομάδα, κουφὴ (ἰδ.
κουφός).

βαγιοβδομάδα ἡ, Κρήτ. Σέριφ. κ.ά.

*Ἐκ τῶν οὐσ. β ά γ ι ο καὶ β δ ο μ ά δ α.

Β ά γ ι ο 3, ὁ ἰδ.

βαγιοκλάδης ὁ, Κρήτ.

*Ἐκ τῶν οὐσ. β ά γ ι ο καὶ κ λ α δ ί.

*Ἐπιμελητής, θεράπων: *Ἄσμ.

Μήδε τὰ μῆλα μὲ βαροῦν μῆδε νερὸ μοῦ λείπει
καὶ μὲν' ὁ βαγιοκλάδης μου καλὰ μὲ βαγιολίζει

(βαγιολίζει=περιποιεῖται). Συνών. βαγιοκλαδιστής.

βαγιοκλαδίζω ἴος Κάρπ. Κρήτ. Λέρ. Μῆλ. Νάξ.
Πελοπν. (Μάν.) κ.ά.—Λεξ. Πρω. Δημητρ. βαγιοκλαίζω
Κάρπ. βαγιοκλαδίζω Κάσ. Νάξ. (*Ἀπύρανθ.)

*Ἐκ τῶν οὐσ. β ά γ ι ο καὶ κ λ α δ ί.

1) *Ἐχω κλάδους ἀκμαίους, θάλλω Νάξ.—Λεξ. Πρω.

2) *Ἐχω κλάδους βρῖθοντας καρπῶν Λεξ. Δημητρ.

3) Περιποιῶμαί τινα, θωπεύω, προσέχω καθ' ὑπερ-
βολὴν (εἰς τὴν γένεσιν τῆς σημ. συνετέλεσεν ἡ φρ. μετὰ
βαΐων καὶ κλάδων λεγομένη ἐπὶ τῆς ὑπερβολικῆς τιμῆς
κατὰ τὴν ὑποδοχὴν προσώπου τινός) ἐνθ' ἄν.: Τὸν ἐβα-
ιοκλάδιζα σὰν τὸ βασιλικὸ *Ἀπύρανθ. Βαγιοκλαδισμένος ἄνθρω-
πος-νός κττ. *Ἀπύρανθ. || *Ἄσμ.

Μικρὴ μικρὴ μὲ πῆρε | σὰ δώδεκα χρονῶ
καὶ μὲ βαγιοκλαδίξει σὰ δὸ βασιλικὸ

Κρήτ.

Πουλλάκι εἶχα *ς τὸ κλουβὶ κ' ἐβαγιοκλάδιζά το
κι ἄνοιξ' ἄερας τὸ κλουβὶ κ' ἤφυνγε κ' ἤχασά το
αὐτόθ.

Τὴ μάννα ποῦ τὴν ἐβλεπε νὰ πέση, νὰ ξυπνήση
καὶ τὴν ἐβαγιοκλάδιζε σὰ λούλουδο *ς τὴ γάστρα
αὐτόθ.

Λιμπίζομαι τὴν ἀρχοντιά καὶ ῥέγομαι τὴν πάστρα
ποῦ θὰ βαγιοκλαδίξῃς, βασιλική, *ς τὴ γλάστρα
Λέρ. Συνών. βαϊ κ λ ί ζ ω, βαϊ λ ε ύ ω, βαϊ λ ί ζ ω, πε ρ ι -
ποι ο ῦ μ α ι.

βαγιοκλάδισμα τό, Μῆλ. βαγιοκλάδισμα Νάξ. (*Ἀ-
πύρανθ.) κ.ά.

*Ἐκ τοῦ ρ. β α γ ι ο κ λ α δ ί ζ ω.

Περιποιήσις καὶ μάλιστα ὑπερβολικὴ ἐνθ' ἄν.: Αὐτὸς
ἐθράφηκε μὲ τόσα καὶ τόσα βαγιοκλαδίσματα Μῆλ. Σιχαίνο-
μαί τα καὶ τὰ πολλὰ βαγιοκλαδίσματα *Ἀπύρανθ. Συνών.
βαϊ κ λ ι σ μ α, βαϊ λ ε μ α, βαϊ λ ι σ μ α, πε ρ ι π ο ι ῶ σ ι.

***βαγιοκλαδιστάδικος** ἐπίθ. Οὐδ. βαγιοκλαδιστά-
δικο Νάξ. (*Ἀπύρανθ.)

*Ἐκ τοῦ βαγιοκλαδιστάδες πληθ. τοῦ βαγιοκλα-
διστής καὶ τῆς καταλ. -ικος.

Οὐδ., φιλοπαῖγμον: Βαγιοκλαδιστάδικο ποῦ ναι, νὰ δῆς
πὼς ἀποῦρίζεται τὰ λιλιά! (προσέχει τὰ παιγνίδια). Συνών.
*βαγιοκλαδιστικός, παιγνιδιάρικος.

βαγιοκλαδιστάκι τό, ἀμάρτ. βαγιοκλαδιστάκι Νάξ.
(*Ἀπύρανθ.) βαγιοκλαδιστάκι Νάξ. (*Ἀπύρανθ.)

*Υποκορ. τοῦ οὐσ. β α γ ι ο κ λ α δ ι σ τ ῆ ς. Τὸ β α γ ι ο κ λ α -

δ ι σ τ ρ ά κ ι κατ' ἐπίδρασιν τοῦ β α γ ι ο κ λ α δ ι σ τ ρ α θηλ. τοῦ
εἰρημένου οὐσιαστικοῦ.

Παιδίον φιλοπαῖγμον.

βαγιοκλαδιστής ὁ, Κρήτ. βαγιοκλαδιστής Νάξ. (*Ἀ-
πύρανθ.)

*Ἐκ τοῦ ρ. β α γ ι ο κ λ α δ ί ζ ω.

*Ὁ περιποιούμενος, ὁ θεραπεύων τινά: Δὲν ἔχει πρὸ
βαγιοκλαδιστὴν ἄνθρωπο *Ἀπύρανθ. Ἐκατὸ βαγιοκλαδιστρεῖς
ἔχει ἀ τὴ μὲ καὶ ἀ τὴν ἄλλη (ἀπὸ τὴ μὲ μερῶ καὶ ἀπὸ τὴν
ἄλλη) αὐτόθ. || *Ἄσμ.

Ζιζούλι μου μὴ μαραθῆς δίχως τὸ δοτιστὴ σου,

δίχως τὸ βερ'βολάρι σου τὸ βαγιοκλαδιστὴ σου

Κρήτ. Συνών. β α γ ι ο κ λ ά δ η ς.

βαγιοκλαδιστικά ἐπίρρ. ἀμάρτ. βαγιοκλαδιστικά
Νάξ. (*Ἀπύρανθ.) βαγιοκλαδιστικά Νάξ. (*Ἀπύρανθ.)

*Ἐκ τοῦ ἐπίθ. *β α γ ι ο κ λ α δ ι σ τ ι κ ο ς.

Παιγνιδῶς. Συνών. παιγνιδιάρικα.

***βαγιοκλαδιστικός** ἐπίθ. Οὐδ. βαγιοκλαδιστικό
Νάξ. (*Ἀπύρανθ.)

*Ἐκ τοῦ οὐσ. β α γ ι ο κ λ α δ ι σ τ ῆ ς καὶ τῆς καταλ. -ικος.

*Β α γ ι ο κ λ α δ ι σ τ ά δ ι κ ο ς, ὁ ἰδ.

βαγιόκλαδο τό, ΓΒλαχογιάνν. Τὰ παληκάρ. 12
— Λεξ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ. βαγιόκλαρο Κεφαλλ.
— Λεξ. Δημητρ.

*Ἐκ τῶν οὐσ. β ά γ ι ο καὶ κ λ α δ ί, παρ' ὁ καὶ κ λ α ρ ί.

Κλάδος φοίνικος ἢ δάφνης διὰ β ά γ ι ο ἢ δι' ἄλλην
χρῆσιν ἐνθ' ἄν.: Τὸ τραπέζι εἶναι στρωμένο μὲ βαγιόκλαδα,
γῦρο τ' ἀσκοπούλλα μὲ τὸ νερὸ καὶ τ' ἄγιο τὸ κρασάκι, λιγοστό,
καὶ τὰ μικρὰ μαῦρα ψωμάκια ΓΒλαχογιάνν. ἐνθ' ἄν.

βαγιόκλημα τό, Κρήτ.

*Ἐκ τῶν οὐσ. β ά γ ι ο καὶ κ λ ῆ μ α.

Φυτόν τοῦ γένους τῶν περιπλοκάδων.

Βαγιοκυριακὴ ἡ, ἀμάρτ. Βαγιοκυριακὴ Κύνθ.

*Ἐκ τῶν οὐσ. β ά γ ι ο καὶ Κ υ ρ ι α κ ῆ.

*Ἡ Κυριακὴ τῶν Βαΐων. Συνών. τ ο ῦ Β α γ ι ο ῦ (ἰδ.
β ά γ ι ο 2).

βαγιόλα ἡ, (I) Πελοπν. (Καλάβρυτ.)

*Ἐκ τοῦ οὐσ. β α γ ι ό λ ι κατὰ τύπ. μεγεθυντικόν.

*Ἐπιτραπέζιος ὀθόνη, τραπεζομάνδηλον.

βαγιόλα ἡ, (II) Ἴων. (Σμύρν.) Λέσβ.

*Ἀγνώστου ἐτύμου.

Συνήθως πληθ., τὰ μολύβια τὰ ὅποια προσδένονται
εἰς τὰ ἄκρα τῶν ἀλιευτικῶν ὀργάνων.

βαγιόλαδο τό, Λεξ. Βλαστ. 281.

*Ἐκ τῶν οὐσ. β ά γ ι ο καὶ λ ά δ ι.

Δαφνέλαιον. Συνών. δ α φ ν ό λ α δ ο.

βαγιόλι τό, Πελοπν. (*Ἀρκαδ. Γέρμ. Γορτυν. Καλά-
βρυτ. Κορινθ. Λακων. Λεβέτσ. Μάν. Τριφυλ.) Σκῦρ. κ.ά.
βαγιούλι Πελοπν. (*Ἐπίδ.)

*Ἐκ τοῦ Ἰταλ. *tonagliuolo*, τοῦ ὁποίου ἡ πρώτη
συλλαβὴ ἀπεκόπη νομισθεῖσα ἄρθρον. Ἰδ. G Meyer Anal.
Graec. 22. *Ἡ λ. καὶ παρὰ Δουκ.

1) Χειρόμακτρον ἢ προσόψιον ἢ γενικώτερον πετσέ-
τα Πελοπν. (*Ἀρκαδ. Γέρμ. Γορτυν. Καλάβρυτ. Κορινθ.
Λακων. Λεβέτσ. Μάν. Τριφυλ.) Σκῦρ. 2) Πετσέττα καὶ
ἡ περιεχομένη ποσότης σίτου ὁμοῦ ὅστις ἀγιαζόμενος ἐν
τῇ ἐκκλησίᾳ ὑπὸ τοῦ ἱερέως τὴν ἑορτὴν τοῦ Σταυροῦ 14
Σεπτεμβρίου ἀναμειγνύεται μετὰ τοῦ προοριζομένου εἰς
σπορὰν σίτου Πελοπν. (*Ἐπίδ.) 3) Τὸ μανδήλι τῆς κε-

φαλῆς τῶν γυναικῶν Πελοπ. (Μάν.): Ἀνασήκωσε λίγο τὸ βαγιόλι, γιατί τῆς σκέπαζε τὸ κούτελο.

βαγιομηλεῖα ἡ, Κέρκ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βάγιο καὶ μηλεῖα.

Εἶδος φυτοῦ ἀρωματικοῦ.

βαγιοξυλεῖα ἡ, Χίος.

Ἐκ τῶν οὐσ. βάγιο καὶ ξυλεῖα.

Ἐλαφρὸν κτύπημα διὰ κλάδων βαίων τὸ ὁποῖον ἀνταλλάσσουν τὰ παιδιὰ ἐξερχόμενα τῆς ἐκκλησίας τὴν Κυριακὴν τῶν Βαίων.

βαγιοπάζαρο τό, Μακεδ. (Καβάλλ.).

Ἐκ τῶν οὐσ. βάγιο καὶ παζάρι.

Ἀγορὰ γινομένη πρὸ τῆς Κυριακῆς τῶν Βαίων κατὰ τὴν ὁποῖαν ἄλλοτε ἐγίνοντο καὶ ἀγῶνες πάλης.

βαγιοπούλλα ἡ, Ἡπ. Κέρκ. Παξ. βαγοπούλλα Ζάκ.

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. βάγιο διὰ τῆς καταλ. -πούλλα.

Μικρὰ ὑπηρέτρια ἐνθ' ἀν.: Ἄσμ.

Ἐβγαῖτε, βάγιες μου καὶ βαγιοπούλλες μου

Ἡπ. Συνών. βαγιούλλα (Ι), βαγίτσα (Ι), βάϊζα, βαϊζούλλα, δουλάκι, δουλίτσα.

Βαγιοσάββατο τό, Κύθν. κ.ά.

Ἐκ τῶν οὐσ. βάγιο καὶ Σάββατο.

Τὸ Σάββατον πρὸ τῆς Κυριακῆς τῶν Βαίων.

βαγιοστέφανο τό, ΚΠαλαμ. Ἀσάλ. ζωή* 59.

Ἐκ τῶν οὐσ. βάγιο καὶ στεφάνι.

Στέφανος ἐκ κλάδων δάφνης.

βαγιούλλα ἡ, (Ι) Κέρκ.—Λεξ. Πρω.

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. βάγιο διὰ τῆς καταλ. -ούλλα.

Βαγιοπούλλα, ὁ ἰδ.

βαγιούλλα ἡ, (ΙΙ) Εὐβ. (Ἀνδρων. Ὁρ.) Κυδων. βαγγιούλλα Εὐβ. (Αὐλωνάρ.)

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. βάγιο διὰ τῆς καταλ. -ούλλα.

Ι) Μικρὸς κλάδος φοίνικος ἢ δάφνης ἢ τινος τοιούτου ἐκ τῶν διανεμεομένων τὴν Κυριακὴν τῶν Βαίων Κυδων. Συνών. βαγίτσα (ΙΙ) 1. ΙΙ) Κάνιστρον πλατὺ καὶ με χεῖλη χαμηλὰ πλεκόμενον ἐκ κλάδων λυγαρεῶς εὐχρηστον εἰς ξήρανσιν τῶν σύκων καὶ εἰς ἄλλας χρείας Εὐβ. (Ἀνδρων. Αὐλωνάρ. Ὁρ.) Συνών. καρτέλλα. Πβ. βαγιούλλι.

βαγιούλλι τό, Εὐβ. (Κονίστρ.).

Ἐκ τοῦ οὐσ. βαγιούλλα.

Στρογγύλον πλέγμα ἐκ κλάδων λύγου εἰς σχῆμα κοσκίνου με χαμηλὰ τοιχώματα τὸ ὁποῖον ἀλείφεται με κόπρον βοῶς καὶ χρησιμεύει εἰς τὸ νὰ τρέφονται ἐπ' αὐτοῦ μεταξοσκώληκες ἢ νὰ ξηραίνωνται σῦκα. Πβ. βαγιούλλα (ΙΙ).

βαγιούτσικο τό, ἀβαϊούτσικο Καππ. (Σινασσ.)

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. βάγιο.

Μικρὸν βαῖον.

βαγιοφορικὰ τά, Σίφν.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βαγιοφόρος.

Κλάδοι βαίων χρησιμοποιούμενοι ὡς ἀποτρόπαια τῶν φαντασμάτων.

βαγιοφόρος ὁ, Θήρ. βαιοφόρος Νάξ. (Ἀπύρανθ.) βαγιουφόρους Λέσβ. βαγιοφόρα Κέρκ. Κεφαλλ. Λευκ. βαῖφόρα Κέρκ. (Ἀργυρεῖδ.) ἀγιοφόρα Ζάκ.

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. βαῖφόρος. Τὸ ἀγιοφόρα ἐκ παρετυμ. πρὸς τὸ ἄγιος.

1) Ὁ φέρων εἰς τὰς χεῖρας κλάδον βαῖου Κέρκ. (Ἀργυρεῖδ.): Ἄσμ.

Καὶ νὰ τὸ βάνῃ τοῦ Βαῖω νὰ βγαίῃ βαῖφόρα

καὶ νὰ τὸ βάνῃ τῇ Λαμπρῇ νὰ βγαίῃ λαμπροφόρα.

2) Ἡ ἐορτὴ τῶν Βαίων Κέρκ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) κ.ά.: Τοῦ Εὐαγγελισμοῦ καὶ τοῦ Βαυφοῦρου βάνει ψάρι (ἐπιτρέπεται ἢ ἰχθυοφαγία) Ἀπύρανθ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. 3) Κλάδος βαῖου σχηματισμένος συνήθως μεθ' ἐτέρου εἰς σχῆμα σταυροῦ καὶ διδόμενος εἰς τοὺς ἐκκλησιαζομένους τὴν Κυριακὴν τῶν Βαίων Θήρ. Λέσβ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. βάγιο 1. 4) Πλέγμα ἐκ φύλλων φοίνικος μετὰ κλαδίσκου ἐλαίας ἢ ἄνευ αὐτοῦ φέρον ἐν τῷ μέσῳ χαρτόνιον μετὰ τινος εἰκόνος κοσμημένης δι' ἐπιχρυσωμάτων τὸ ὁποῖον οἱ ἱερεῖς κατὰ τὴν ἐορτὴν τῶν Βαίων προσφέρουν εἰς ἐξέχοντας ἐνορίτας ἢ ξένους τιμῆς ἕνεκεν Ζάκ. Κεφαλλ. Λευκ.

Ἡ λ. καὶ ὡς κύριον ὄν. Θράκ. (Σηλυβρ.)

βαγιόφυλλο τό, ΠΓενναδ. Ἑλλην. γεωργ. 9, 364 βαγιόφυλλου Λέσβ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βάγιο καὶ φύλλο.

Φύλλον δάφνης ἐνθ' ἀν.: Ἄσμ.

Γαθρέ μου, ἔς τὴ σιρβέττα σου βαγιόφυλλου πλιμένου

τοῖ' πάνου ἔς τοῦ βαγιόφυλλου ἀηδόνι πλουμισμένου

Λέσβ.

βάγισμα τό, Θράκ. (Αἰν.) κ.ά.—Λεξ. Δημητρ. βᾶϊσμα Ἡπ. Παξ. κ.ά.—Λεξ. Γαζ. (λ. ἔγκλημα) Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. βαγίζω.

1) Κάμψις, κλίσις Λεξ. Δημητρ. 2) Ροπή, κλίσις πρὸς μίαν κατεύθυνσιν Ἡπ. Θράκ. (Αἰν.) κ.ά.—Λεξ. Γαζ. Πρω.: Ἀπ' τοῦ πούλν τοῦ βᾶϊσμα ἐπ' οἱ τοῦ σαμάρ Ἡπ.

3) Ἀφθονος καρποφορία Παξ. 4) Μεταφ. κατάπτωσις τῶν σωματικῶν δυνάμεων ἕνεκα γήρατος Λεξ. Δημητρ.

βάγισσα ἡ, ἀμάρτ. βᾶϊσσα Ἰων. (Κρήν.) Κάσ. Χίος βᾶισσα Καπ. Κάσ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) βαῖχισσα Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βάγιο καὶ τῆς καταλ. -ισσα.

Ὑπηρέτρια ἐνθ' ἀν.: Ἄσμ.

Ἐχω βᾶισσες δεκοχτὼ καὶ μ' ὄγοια θέλεις μεῖνε Ἀπύρανθ.

Πάντα μοῦ παραγγέλνει | με μὲ βαγιαντανή,

με τὴ μικρὴ βαῖσσα | τὴ μυστιριανή

Κάσ.

Βᾶισσες παίνοιν ἀπομπρὸς, βᾶισσες ἀποπίσω Καπ.

Καὶ παίρνει τοοὶ βαῖχισσες καὶ πάει

καὶ ἱατρικὰ βαστᾷ νὰ τὸνε ἱάνῃ

Νάξ. Συνών. βάγιο Α 1, βαγιαντανή, βαγιαντή, βαγίτσα, βαῖλισσα (ἰδ. βᾶϊλας).

βαγιστὰ ἐπίρρ. ἀμάρτ. βαῖστα Μακεδ. (Νάουσι.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βαγιστός.

Κεκλιμένως: Πῆρι τοῦ δίσκου βαῖστα. Τοῦ βιβλίου στέκιτι βαῖστα.

βαγιστὸς ἐπίθ. ἀμάρτ. βαῖστος Ἡπ. Μακεδ. (Καστορ.)

Ἐκ τοῦ ρ. βαγίζω.

1) Ὁ κλίνων πρὸς τὰ κάτω Ἡπ. 2) Λοξός, πλάγιος Μακεδ. (Καστορ.)

βαγίστρα ἡ, ἀμάρτ. βαῖστρα Μακεδ. (Πάγγ.)

Ἐκ τοῦ ρ. βαγίζω.

